

„Rivista di Diritto Agrario”

Irene Canfora, *Informazioni a tutela della salute e conformazione del contenuto negoziale tra diritto europeo e diritti nazionali* (Informacje służące ochronie zdrowia oraz zgodność zawartości umów w prawie europejskim i regulacjach krajowych), RDA 2014, z. 2, s. 119-141.

Autorka wyróżnia informacje, które obowiązkowo muszą być umieszczane w oznakowaniu produktów, i wyodrębnia następujące ich kategorie: pierwsza dotyczy zdrowia konsumentów, druga – bezpiecznego użycia produktu, trzecia – cech żywieniowych produktów. Etykieta jest źródłem informacji dla konsumentów, które przesądzają o komercjalizacji produktów. Ustna forma informacji o produktach w przypadku żywności niezapakowanej rodzi kontrowersje, informacje takie mogą bowiem być przekazywane na zapytanie konsumenta, jednak należy rozważyć, czy możliwe jest sprawdzenie tych informacji. Autorka kończy rozważania pytaniem, czy istnieje granica obowiązku informowania konsumentów o produkcie spożywczym. Należy raczej elastycznie interpretować przepisy art. 12 rozporządzenia nr 1169/2011 stosownie do rodzaju relacji i podmiotów, które je nawiązują.

Alberto Germanò, Eva Rook-Basile, *Biotechnologia e sicurezza alimentare* (Biotechnologia i bezpieczeństwo żywności), RDA 2014, z. 2, s. 199-246.

Autorzy podejmują temat wykorzystania organizmów genetycznie modyfikowanych w produkcji żywności. Obywatele Unii Europejskiej wyrażają obawy względem materii produktów genetycznie modyfikowanych. Wyrazem tego są w szczególności deklaracje

niektórych włoskich regionów, które uznały się za tzw. wolne od GMO. Konsumenci ponoszą ryzyko wyboru produktu, dlatego zdaniem Autorów należy im zapewnić możliwość zweryfikowania tego, co się im oferuje w sprzedaży. Konsumenci mają prawo wziąć udział w konsultacjach społecznych aktów prawnych, przez co realizuje się wymóg demokracji określony w art. 9 i 10 rozporządzenia nr 178/2002 oraz art. 11 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wspomniane przepisy umożliwiają udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji dotyczących bezpieczeństwa żywności.

Antonio Sciaudone, *I contaminanti negli alimenti* (Zanieczyszczenia żywności), RDA 2014, z. 3, s. 247-272.

Autor porusza zagadnienie wieloznaczności wyrazu „zanieczyszczenia”, przywołując art. 1 rozporządzenia Rady nr 315/93, co w obliczu wielopoziomowej regulacji międzynarodowej, europejskiej i krajowej tego zagadnienia sprawia trudności w praktyce stosowania prawa. Zanieczyszczenia żywności stwarzają ryzyko dla zdrowia ludzi, przy czym ich źródłem może być nie tylko produkcja pierwotna. Autor sięga do włoskiego dekretu legislacyjnego z 10 grudnia 2013 r., nr 136, przekształconego w ustawę z 6 lutego 2014 r. akcentując ryzyko epidemiologiczne związane z odpadami i ich gromadzeniem w miejscach niedozwolonych. Przepisy stanowią, że właściciele, użytkownicy terenów mają obowiązek ich udostępnienia w razie śledztwa, w przeciwnym razie te obszary nie będą mogły być wykorzystane do produkcji żywności, jak też nie będą mogły otrzymywać środków publicznych.

Pamela Latanzi, *Gli ostacoli di ordine giuridico alla riduzione dello spreco alimentare* (Przeszkody prawne w marnowaniu żywności), RDA 2014, z. 3, s. 273-312.

Przedmiotem artykułu jest problematyka wpływu odpadów żywnościowych na środowisko naturalne, jak też skutków społeczno-ekonomicznych tego zjawiska. Autorka podejmuje ważny temat w kontekście strategii Europa 2020. Problemem jest brak definicji pojęcia odpadu żywnościowego w kontekście znaczenia terminu półprodukt. W świetle standardów marketingowych produkt żywnościowy musi spełniać wiele różnych surowych wymogów jakościowych, co sprawia, że ewentualne niespełnienie któregoś z nich pozbawia produkt miana odpowiadającego pewnym standardom. Nadto takie produkty bardzo łatwo stają się produktami niepełnymi lub odpadami. Ustawodawca wprowadził pojęcia daty przydatności do spożycia i minimalnej trwałości, co dodatkowo sprzyja marnowaniu żywności, żywność bowiem nie może znajdować się w obrocie po upływie terminu przydatności do spożycia.

Opracowanie: KATARZYNA LEŚKIEWICZ

PPR Nr 2 (15) – 2014, 262-263
DOI: 10.14746/ppr.2014.15.2.18